

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoPr/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5921201138
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5921201138.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: T. T., nar. XX.X.XXXX, bytom N. X, XXX XX V., právne zastúpený: AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108, proti žalovanému: G A L I M E X s.r.o., so sídlom Sučianska 5470/49, 036 08 Martin-Priekopa, IČO: 31 559 093, právne zastúpený: AK JUDr. Repáň a partneri s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 25, 036 01 Martin, IČO: 50 711 776, o určenie miery zavinenia pri pracovnom úraze, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5Cpr/8/2021-164 zo dňa 25. novembra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalovaný je zodpovedný za škodu vzniknutú v dôsledku pracovného úrazu, ktorý utrpel žalobca 25.6.2020 v rozsahu 100 %. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Prijal záver, že je nepochybné, že k úrazu žalobcu došlo počas pracovno-právneho vzťahu žalobcu u žalovaného na pracovisku žalovaného v pracovnej dobe pri činnosti, ktorá súvisela a bola obsahom pracovných povinností žalobcu, čím je daná objektívna zodpovednosť zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi v dôsledku udalosti - požiaru v montážnej hale 25.6.2020 podľa § 195 ods. 1, 2 a 6 Zákonníka práce.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami nie je sporné, že dňa 25.6.2020 vznikol na pracovisku žalovaného v montážnej dielni požiar, a to v dôsledku zlyhania technologického procesu, keď zamestnanec žalovaného C. T. nepoužil na čistenie znečistenej podlahy v montážno-likvidačnej dielni na to určený čistiaci prostriedok, ale v rozpore s predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a nadväzujúcimi prevádzkovými predpismi, o ktorých bol riadne preškolený 21.6.2018 použil na čistenie horľavú kvapalinu - benzín, ktorý v množstve cca 30 litrov vylial na podlahu v čase, keď sa v dielni vykonávali práce spojené s rozoberaním a likvidáciou vozidiel. V uvedenom čase bol v montážnej dielni prítomný žalobca, ktorý vykonával práce spočívajúce v čistení priestoru pod autom, a to stieranie tekutín nachádzajúcich sa na podlahe, išlo o podlahu znečistenú olejmi a inými kvapalinami z auta na hydraulickom zdvíhaku. V tom istom priestore, (montážnej hale) pri aute určenom na rozobratie začal C. M., zamestnanec spoločnosti G A L I M E X s.r.o., vykonávať práce - ručnou brúskou brúsiť prednú časť osobného motorového vozidla nachádzajúceho sa na hydraulickom zdvíhaku, následkom uvoľnených iskier z kotúča brúsky došlo k ich dopadu na podlahu a k náhlemu vznieteniu benzínu, nachádzajúceho sa na podlahe a následnému požiaru vnútorných priestorov dielne. Nie je sporné, že v organizácii zamestnávateľa bol prijatý Prevádzkový poriadok zariadenia na zhodnocovanie odpadov,

Prevádzkový poriadok pre objekt Rozoberanie starých vozidiel, Zásady BOZP v autodielni, ktoré sú súčasťou pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako aj záznamy zo školení zamestnancov, o ktorých boli preukázateľne oboznámení s uvedenými predpismi aj žalobca, jeho brat C. T. a C. M. (uvedené nebolo v konaní rozporované a vyplýva i z obsahu vyšetrovacieho spisu a výpovedí žalobcu a svedka M. a obvineného C. T. v trestnom konaní). Postup pri čistení podlahy znečistenej horľavými látkami bol teda zamestnancom známy, čo nie je sporné. Sporným je, či žalobca pri vykonávaní jemu zadelených prác v zmysle pracovnej zmluvy dňa 25.6.2020 porušil zákonom, internými normami a predpismi uložené pracovné povinnosti, keď žalovaný vyhodnotil konanie žalobcu ako neprípustné, v rozpore so všetkými pokynmi, doporučeniami, prevádzkovými poriadkami, školeniami a v rozpore s bežnou opatnosťou, čo zakladá liberačné dôvody na strane žalovaného v celom rozsahu. Z kamerového záznamu na CD nosiči zo dňa 25.6.2020 (č. I. 118 spisu), ktorý zachytáva činnosť zamestnancov C. M., C. T. a žalobcu v montážnej hale v čase od 08:33 hodiny (k požiaru došlo o 08:59 hodine) je zrejmé, že žalobca stieral stierkou znečistenú podlahu, žiadnym spôsobom sa nepodieľal na vylievaní benzínu z bandasky na podlahu, ktorá skutočnosť bola preukázaná i v trestnom konaní, je nepochybné, že práve C. T., ktorý bol v uvedený deň poverený vedením dielne (z dôvodu čerpania dovolenky priameho nadriadeného žalobcu p. H.) použil na čistenie podlahy horľavú kvapalinu - benzín v množstve cca 30 litrov. Žalobca plnil pridelené úlohy a čistil, stieral podlahu, znečistenú kvapalinami z auta. Pokiaľ aj mal žalobca vedomosť, že týmto spôsobom (čistením benzínom) je zakázané čistenie podlahy, ale vlastným konaním sa nepodieľal na takomto neprípustnom čistení, len stieral z podlahy horľavé kvapaliny, čo nemožno hodnotiť ako porušenie predpisov a už vôbec nie, že konanie žalobcu je v jednočinnom súbehu s konaním jeho brata C. T., uvedený záver nevyplýva ani z výsledkom trestného konania. Nemal za preukázané tvrdenie žalovaného, že miera pričinenia sa žalobcu k vzniku podmienok na požiar bola rovnaká ako u C. T.. V uvedený deň bol poverený zastupovaním neprítomného majstra pána H. práve C. T., ktorý ako zamestnanec žalovaného konal pri čistení montážnej haly neprípustným spôsobom, čím svojím nedbanlivostným konaním spôsobil všeobecné nebezpečenstvo a ťažkú ujmu svojmu bratovi - žalobcovi, za ktoré konania bol právoplatne odsúdený. V konaní žalobcu, ktorý stieral nečistoty z podlahy súd nezvážal porušenie právnych alebo ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia, čím nie je daný liberačný dôvod žalovaného podľa § 196 Zákonníka práce. Zároveň je potrebné poukázať aj na nedostatočnú mieru opatrnosti zamestnanca M., ktorý si dostatočne nepreveril podmienky, za akých je možné použitie uhlovej brúsky v priestore s nebezpečenstvom požiaru horľavých kvapalín. Z kamerového záznamu vyplýva, že pán M. sa pohyboval aj v blízkosti priestoru čisteného bratmi T., medzi jednotlivými pracoviskami (hydraulickými zdvihákmi) nie sú také vzdialenosti, aby nemohol zaznamenať pán M., čo sa deje pri vedľajšom zdviháku, keď za cca pol hodiny trvania kamerového záznamu bratia T. čistili svoj priestor, do ktorého vstupoval aj pán M. a vzhľadom na množstvo benzínu na ploche pod zdvihákom a charakteristický zápach benzínu je nepravdepodobné, aby nezaregistroval prítomnosť horľavej kvapaliny v hale. Z jeho strany nebol zachovaný bezpečný postup stanovený príslušnými normami pri rozoberaní starých vozidiel za použitia uhlovej brúsky v priestore so zvýšeným výskytom horľavých kvapalín. Nemal za preukázané naplnenie liberačných dôvodov na strane zamestnávateľa, ktoré by ho celkom alebo sčasti zbavovali zodpovednosti za pracovný úraz.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný, náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný a namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie, že nie je daný liberačný dôvod žalovaného podľa § 196 Zákonníka práce a týmto spôsobom sa vysporiadal s určením miery zavinenia v celom rozsahu, i keď dané ustanovenie poskytuje priestor pre liberáciu v celosti a i v časti. Súd vôbec nezdôvodnil, prečo neprichádza do úvahy aplikovať ustanovenie o čiastočnej liberácii, keď je nesporné, že žalobca porušil predpisy o bezpečnosti práce, prevádzkový predpis a iné predpisy, čo je dôvod minimálne na čiastočnú liberáciu žalovaného. Za takéhoto stavu považuje rozsudok za neurčitý, nepreskúmateľný, čo je zásahom do práva žalovaného na spravodlivé prejednanie veci a dôvodom na zrušenie takto vydaného rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení neuviedol ani zmienku, prečo neaplikoval čiastočnú liberáciu žalovaného, alebo prečo ju odmieta. Obmedzil sa iba na konštatovanie, že nemal za preukázané naplnenie liberačných dôvodov na strane zamestnávateľa, ktoré by ho v celosti alebo v časti zbavovali zodpovednosti za pracovný úraz. Namietal i svoju pasívnu vecnú legitímáciu, keď bolo preukázané, že žalovaný poskytol svojich

zamestnancov užívateľskému zamestnávateľovi - spoločnosti Galimex Eko, a.s. po zvládnutí všetkých bezpečnostných školení, zvládnutí poučení o bezpečnosti práce, protipožiarnej ochrane, zaškolení čo do obsahu a postupov prevádzkového predpisu o rozoberaní starých vozidiel a následne týchto prenechal na vykonávanie pracovných povinností inému právnomu subjektu. Zlyhanie zamestnávateľa nie je dôvodné konštatovať, pretože dané predpisy sústavne kontroloval, vyžadoval ich dodržiavanie a krátkodobá neprítomnosť vedúceho dielne p. H. viedla k postupu čistenia podlahy neprípustným spôsobom a za priamej súčinnosti žalobcu, čo súd nevyhodnotil ako porušenie predpisov zo strany žalobcu. Daný postup čistenia nie je možné hodnotiť inak ako má minimálne na zreteli § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, a preto žalobca aj svojím zavinením - porušením právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci prispel k vzniku škody. Natíska sa otázka, čo ešte mal žalovaný urobiť pre to, aby žalobca a iní zamestnanci dodržali to, o čom boli zaškolení. Ak pochybenie žalovaného rozsudok neobsahuje, tak je potrebné mať za to, že žalovaný nepochybil. I na úseku protipožiarnej ochrany si žalovaný dôsledne plnil všetky zo zákonov predpísané povinnosti, kedy aj z kontroly (vykonanej cca 4 mesiace pred vznikom pracovného úrazu) vyplynul protokolárny záver o tom, že neexistujú žiadne nedostatky. Namíeta, že žalobca mal u žalovaného podpísanú pracovnú zmluvu s tým, že miesto výkonu práce bolo u užívateľského zamestnávateľa a tento je samostatným právnym subjektom, ktorý prijal pracovníkov, prideloval im prácu, mal dohliadať na plnenie povinností prenajatého zamestnanca v každom smere, ktorý rozhodoval o pracovných pozíciách týchto zamestnancov a v konečnom dôsledku aj vytváral pracovné podmienky v prevádzke montážno-likvidačnej dielne. Dôvodne sa potom natíska otázka, či za takéhoto skutkového a právneho stavu je opodstatnene zvolená pasívna legitimácia žalovaného, ktorú namíeta. Ak odvolací súd nevzhladne opodstatnenosť vnesenej námietky pasívnej legitimácie, tak potom je potrebné právne posúdiť, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a následne, či vec správne právne posúdil. Skutkový stav ustálil, že C. T. v prevádzke nepoužil na čistenie znečistenej podlahy určený čistiaci prostriedok, ale v rozpore s predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a nadväzujúcimi prevádzkovými predpismi, o ktorých bol riadne preškolený, použil na čistenie horľavú kvapalinu. Benzín v množstve cca 30 litrov vylial na podlahu v čase, keď sa v dielni vykonávali práce spojené s rozoberaním a likvidáciou vozidiel. Takto ustálený skutkový stav nemôže byť základom pre hodnotenie tohto prípadu. Zo samotného spisu vyplýva, že k tejto činnosti dochádzalo vo vzájomnej zhode a súčinnosti so žalobcom, ktorý sa aktívne podieľal na tomto nesprávnom procese čistenia, ktorý nepochybne vedel o tom, aký čistiaci prostriedok bol použitý a rozliaty na čistenie podlahy. Ak súd ustálil, že žalobca iba stieral stierkou znečistenú podlahu a žiadnym spôsobom sa nepodieľal na vylievaní benzínu z bandasky na podlahu, tak jeho podieľanie sa na vzniku požiaru nie je dané, tak s týmto záverom nie je možné sa stotožniť. Postráda logickosť takto prijatých záverov s prihliadnutím na predložené video, a nesúhlasí s takýmto ustálením skutkového stavu. Žalobca aktívne pôsobil pri zvolenom spôsobe čistenia podlahy, vnímal, akými čistiacimi prostriedkami jeho brat disponuje a polieva podlahu a žalobca aktívne pôsobil pri posúvaní vecí nachádzajúcich sa na podlahe za účelom jej čistenia. Z video záznamu je možné vidieť aktívnu činnosť žalobcu so svojím bratom, aktívnu rozpravu so svojím bratom, vzájomnú koordináciu pri tomto neprípustnom čistení, vzájomné vnímanie pôsobiacich osôb neprípustného čistenia, ktoré si úlohy pri čistení rozdelili, kedy jeden vykonáva zhromažďovanie rozliatych tekutín do tzv. jímky a druhý aktívne túto kýmľom vyberá a umiestňuje v predpísanom zariadení na uskladnenie týchto tekutín. Túto činnosť nie je možné hodnotiť inak, ako jej vykonávanie vo vzájomnej súčinnosti. Nie je pravda, že by žalobca stieral znečistenú podlahu kvapalinami z auta, keď zreteľne videl činnosť spolupracovníka, ktorý polial podlahu benzínom. Preto súd nesprávne uzavrel, že žalobca si plnil iba svoje povinnosti, pričom však tieto si mal plniť v zmysle predpisov a mal zasiahnuť proti takému postupu čistenia podlahy, čo neurobil, práve naopak postupoval v tejto zakázanej činnosti, teda prispel svojím konaním k následku. Má za to, že k pracovnému úrazu došlo hrubým porušením všetkých predpisov na pracovisku aj zo strany žalobcu, čo viedlo k ustáleniu miery zavinenia zamestnanca, ako to prezentoval k výzve Sociálnej poisťovne zo dňa 7.6.2021. Súd prijal záver, že žalovaný nepreukázal, že konanie žalobcu bolo jedinou a priamou príčinou ujmy na zdraví, teda pracovného úrazu. Mal však vyhodnocovať, či konanie žalobcu bolo jednou z príčin vzniku úrazu. To neučinil, preto pochybil. Rozliatie benzínu na pracovisku a vedomosť žalobcu o tejto skutočnosti malo viesť z jeho strany k zabezpečeniu podmienok na pracovisku, aby k požiaru nedošlo. Ak žalobca v takomto postupe zlyhal, porušil predpisy. Jeho konanie je dôvodné vyhodnocovať ako jediné z príčin pre vznik požiaru. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s aplikáciou § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, tak je dôvodné skúmať opodstatnenosť použitia § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, kedy jednou z príčin vzniku požiaru, a teda pracovného úrazu, bolo konanie žalobcu, čo evokuje právny záver o tom, že žalovaný sa zodpovednosti sčasti zbaví na podklade toho, že žalobca porušil svojím zavinením všetky predpisy o

bezpečnosti práce a protipožiarnej ochrane, prevádzkový poriadok, hoci s nimi bol riadne oboznámený. Takto zavinené porušenie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci zo strany žalobcu zakladá minimálne sčasti zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz. Súd mal dostatok podkladov na to, aby zistil, že u žalobcu išlo o flagrantné porušenie všetkých predpisov o čistení podlahy, a to je dôvod, ktorý umožňuje pri existujúcej objektívne zodpovednosti žalovaného, aby bol aplikovaný minimálne § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Ak teda súd konštatoval, že na dosiahnutie liberácie je žalovaný povinný preukázať, že konanie zamestnanca bolo jedinou a priamou príčinou ujmy na zdraví, teda pracovného úrazu, tak vec nesprávne právne posúdil, lebo pri určení miery zavinenia žalobcu bolo nutné aplikovať § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, čo z úradnej povinnosti mal takto vyhodnotiť. Rozhodnutie trpí vadou, ktorú je možné odstrániť iba v prieskumnom odvolacom konaní, v rámci ktorého bude správne ustálený skutkový stav, ako i právne hodnotenie veci a následne bude vec podriadená prieskumu zákonnosti vydaného rozsudku. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a určiť mieru zavinenia žalobcu na pracovnom úraze v rozsahu vyplývajúcom zo zadokumentovaného skutkového stavu v zmysle § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že napadnutý rozsudok je neurčitý a nepreskúmateľný. Prvostupňový súd sa otázkou liberačných dôvodov na strane žalovaného ako zamestnávateľa, ktoré by ho celkom alebo v časti zbavovali zodpovednosti za pracovný úraz, podrobne zaoberal v odsekoch 13 a 14 rozsudku. Skutočnosti zachytené na kamerovom zázname vyhodnotil tak, že žalobca sa svojou činnosťou nedopustil porušenia predpisov, a teda sa nijako nepodieľal na zavinení pracovného úrazu. Skutočnosť, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, s ktorým sa žalovaný nestotožňuje, nemôže bez ďalšieho znamenať, že rozsudok je nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje zákonom stanovené náležitosti vrátane uvedenia úvah, ktorými sa súd pri rozhodovaní riadil a dôvodoch jeho rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu z dôvodu, že zabezpečil bezpečnosť zamestnancov vykonaním bezpečnostných školení, poučením o bezpečnosti práce, protipožiarnej ochrane, zaškolením do obsahu a postupov prevádzkového predpisu, poukázal na to, že u žalovaného sa jedná o objektívnu zodpovednosť podľa § 195 ods. 6 Zákonníka práce. Podľa uvedeného ustanovenia a judikatúry zamestnávateľ zodpovedá za škodu aj v prípade dodržania jeho povinností vyplývajúcich z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Preto nemôže namietat žalovaný svoju pasívnu legitímáciu s odôvodnením, že dodržal všetky svoje povinnosti. Jedinou jeho možnosťou zbavenia sa zodpovednosti je § 196 Zákonník práce. V rámci konania sa žalovaný domáhal celkového zbavenia zodpovednosti, pričom úplné zbavenie zodpovednosti žalovaného podľa § 196 ods. 1 neprichádza do úvahy, nakoľko žalovaným tvrdené porušenie povinností súvisiacich s bezpečnosťou a ochranou zdravia pri práci zo strany žalobcu nebolo jedinou príčinou vzniku škody - pracovného úrazu žalobcu. K uvedenému sa podľa všetkého priklonil aj žalovaný, keď v odvolaní žiada, aby odvolací súd zmenil prvostupňové rozhodnutie a určil mieru zavinenia žalobcu na pracovnom úraze podľa § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Rozhodujúcou otázkou pre čiastočné zbavenie sa zodpovednosti žalovaného je, či konanie žalobcu bolo jednou z príčin pracovného úrazu žalobcu. K uvedenej otázke sa vyjadrovali vo svojich písomných podaniach a prezentovali ich na pojednávaní a nepovažujú za potrebné ich opakovať. Prvostupňový súd pritom vychádzal zo spisového materiálu pripojeného na návrh žalovaného - spis Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/11/2021, ako aj ďalších dôkazov a predovšetkým kamerového záznamu z pracoviska. Z vykonaných dôkazov nemal súd za preukázané naplnenie liberačných dôvodov na strane žalovaného, ktoré by ho celkom alebo aspoň sčasti zbavovali zodpovednosti za pracovný úraz. Zastáva názor, že prvostupňový súd spoľahlivo na základe dostupných dôkazov zistil skutkový stav, ktorý následne správne vyhodnotil tak, že v danej veci neboli naplnené liberačné dôvody, ktoré by mohli žalovaného čo i len čiastočne zbaviť zodpovednosti za pracovný úraz. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Po verejnom vyhlásení rozsudku odvolacím súdom žalovaný doručil odvolaciemu súdu repliku, na ktorú odvolací súd nemohol prihliadať s poukazom už na vyhlásený rozsudok.

5. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec vecne správne posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Žalovaný v odôvodnení namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu jednak z dôvodu, že žalobcu ako zamestnanca poskytol užívateľskému zamestnávateľovi - spoločnosti Galimex Eko, a.s. a z dôvodu, že neporušil žiadne povinnosti vyplývajúce z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

8. Vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie sporovej strany v hmotno-právnom vzťahu. Sporová strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia má aktívnu vecnú legitímáciu, sporová strana, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. Súd môže žalobe vyhovieť len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, ak sa v konaní táto skutočnosť nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

9. V preskúmvanej veci bolo preukázané, že žalobca mal uzatvorený pracovný pomer so žalovaným na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.08.2019 ako údržbár-mechanik, spracovanie starých vozidiel na dobu určitú od 02.09.2019 do 31.12.2019. Následnou pracovnou zmluvou z 10.12.2019 s účinnosťou od 01.01.2020 uzatvorili pracovný pomer na dobu neurčitú v pozícii údržbár-mechanik, spracovanie starých vozidiel s miestom výkonu práce Martin - prevádzka spracovania starých vozidiel spoločnosti GALIMEX EKO, a.s. a popis pracovnej činnosti je špecifikovaný smernicami a prevádzkovými poriadkami spoločností: G A L I M E X s.r.o. a GALIMEX EKO, a.s. v pracovných postupoch pri rozoberaní vozidiel. Dočasné pridelenie zamestnanca podľa § 58 Zákonníka práce konštituuje právne vzťahy medzi trojicou subjektov - zamestnávateľom, zamestnancom a užívateľským zamestnávateľom. Medzi zamestnávateľom a zamestnancom zostáva naďalej zachovaný pracovnoprávny vzťah. Vznikom dočasného pridelenia nevzniká pracovný pomer ani iný základný individuálny pracovnoprávny vzťah medzi zamestnancom a užívateľským zamestnávateľom. Z uvedených dôvodov je odvolacia námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nedôvodná.

10. V druhej časti námietky pasívnej vecnej legitímácie, že žalovaný neporušil žiadne povinnosti vyplývajúce z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zaujíma názor, že žalovaný síce splnil všetky povinnosti v tejto súvislosti (Prevádzkový poriadok zariadenia na zhodnocovanie odpadov, Prevádzkový poriadok pre objekt Rozoberanie starých vozidiel, Zásady BOZP v autodielni, záznamy o školení zamestnancov), avšak u žalovaného sa jedná o objektívnu zodpovednosť v zmysle § 195 ods. 6 Zákonníka práce, v zmysle ktorého zamestnávateľ zodpovedá za škodu, aj keď dodržal povinnosti vyplývajúce z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ak sa zodpovednosť nezabíva podľa § 196. Pri objektívnej zodpovednosti za škodu nie je predpokladom zavinenie a dodržanie všetkých povinností zamestnávateľom vyplývajúcich z bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci samo osebe ešte nie je dôvodom na obmedzenie alebo zbavenie sa zodpovednosti.

11. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, prečo neprichádza do úvahy aplikovať ustanovenie o úplnej alebo čiastočnej liberácii, keď je nesporné, že žalobca porušil predpisy o bezpečnosti práce, prevádzkový predpis a iné predpisy. V bode 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne prijal záver, že žalobca sa vlastným konaním nepodieľal na neprípustnom čistení, a to vylievaní benzínu z bandasky na podlahu, len stieral z podlahy horľavé kvapaliny, čo nemožno hodnotiť ako porušenie predpisov a už vôbec nie, že konanie žalobcu je v jednočinnom súbehu s konaním C. a uvedené vyplýva aj z výsledkov trestného konania proti C. T.. Tak nemal za preukázané tvrdenie žalovaného, že miera pričinenia sa žalobcu k vzniku podmienok

na požiar bola rovnaká ako u C. T.. V konaní žalobcu nevzhladol porušenie právnych alebo ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia. Odvolací súd predmetné odôvodnenie považuje za dostatočné ohľadne liberácie žalovaného, a to aj v súvislosti s vyhodnotením celkového skutkového stavu súdom prvej inštancie, korešpondujúce ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP, preto nemohlo dôjsť na strane žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

12. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie dospel k záveru, že liberačné dôvody na strane žalovaného neboli preukázané, a to ani čiastočne. Z vykonaného dokazovania a pripojeného trestného spisu bolo preukázané, že C. T. (zamestnanec žalovaného) bol uznávaný za vinného z trestného činu všeobecného ohrozenia. Z kamerového záznamu bolo jednoznačné, že v uvedený deň v dielni vykonávali čistenie podlahy a v čase keď C. T. vylial na podlahu namiesto čistiaceho prostriedku benzín, žalobca ukladal nejaké veci a k C. T. bol otočený chrbtom. Žalobca následne začal zmetať rozliaty benzín z podlahy. Z tohto záznamu však nie je možné uzavrieť, že žalobca prikázal C. T. rozliať na podlahu benzín, alebo že by sa boli na takomto postupe aj dohodli, navyše keď v uvedený deň C. T. bol poverený vedením dielne (z dôvodu čerpania dovolenky priameho nadriadeného žalobcu p. H.). Žalovaný nepreukázal, že by žalobca rozhodoval alebo sa dohadoval s ďalším zamestnancom, že budú čistiť podlahu benzínom. Bolo vidno na kamerovom zázname, že tento zamestnanec sám od seba zdvihol bandasky a polieval benzínom podlahu. Nemožno žalobcu prijať záver, že porušil bezpečnostné predpisy pri čistení podlahy (o ktorých bol riadne zamestnávateľom poučený) tým, že zmetal a odstraňoval rozliaty benzín iným zamestnancom žalovaného. Takisto súd prvej inštancie vo veci správne konštatoval, že aj ďalší zamestnanec žalovaného M., ktorý použil brúsku, sa správal neopatrne, keď mal vedomosť, že na prevádzke sa vykonáva čistenie a z kamerového záznamu tesne pred požiarom je zrejmé, že i sám tento zamestnanec sa pohyboval v priestore, ktorý čistili žalobca a C. T.. Na základe toho žalovaný nesie plnú objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú na zdraví žalobcu. U žalobcu nebolo preukázané ani čiastočné porušenie predpisov o bezpečnosti pri práci, ale u ostatných zamestnancoch žalovaného.

13. Vychádzajúc z konštatovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania, keď správne aplikoval zásada úspechu v konaní.

14. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 aplikujúc § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)